

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 4132/11
02.02.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца М.А.С, Б.С.Ф и њихове малолетне деце, Е.С.М и Р.С.М, држављани И, које заступа пуномоћник М.Д.М, адвокат из Б, Улица, против тужене Комисије за азил Републике Србије, ради поништаја решења тужене број: од године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној 02.02.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца М.А.С, држављанина И, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број: од године, којим је у ставу I диспозитива одбачен захтев за азил у Републици Србији држављанина И, М.А.С, од оца М, рођеног године у месту К, И, Б.С.Ф, од оца S, рођене године у месту К, И, Е.С.М, од оца М.А.С, рођене године у месту К, И и Р.С.М, од оца М.А.С, рођеног године у месту К, И, а ставом II диспозитива обавезују се сви горе именовани да, уколико немају други основ за боравак, напусте Републику Србију у року од 3 дана од дана правноснажности овог решења, а М.А.С и Б.С.Ф, да

Одсеку за азил врате личне карте за лице које тражи азил бр. и

У тужби поднетој Управном суду дана 11.04.2011. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због битних повреда управног поступка, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводе да у образложењу решења другостепеног органа, нису дати разлози за одбијање свих жалбених навода, што указује да другостепени орган није ценио наводе жалбе, чиме је учињена битна повреда одредаба чл. 235. Закона о општем управном поступку и да је оспорено решење донето на основу непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, како у погледу чињеница које се тиче конкретних околности тражилаца азила тако и чињеница која се тичу стања људских права у земљи порекла тражилаца азила. Истичу да је погрешно првостепени орган утврдио да је у земљама кроз које су тражиоци азила прошли, исти могли да поднесу захтев за азил, јер је неспорно да су тражиоци азила од И до Србије прошли кроз Турску, Грчку и Македонију али је спорно да ли су исти заиста и били у могућности да траже азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у поменутиим земљама. Сматрају да се на тужиоце не може применити Женевска конвенција о статусу избеглица из 1951. године и Протокол из 1967. године, који је Турска ратификовала, јер је Турска ставила резерву на Протокол из 1967. године. Такође је неспорно, да су тужиоци прошли и кроз Грчку, али су били у немогућности да поднесу захтев за Азил, јер су као и лица која су по Даблинској конвенцији II враћена у Грчку, били суочени са великим бројем препрека које их онемогућавају да имају приступ азилној процедури и међународној заштити и врло често су изложени хапшењима, притварању и често бивају депортовани као илегални мигранти, чак и ако су регистровани као тражиоци азила. Напомињу да је првостепени орган пропустио да утврди чињеницу да ли су тужиоци имали могућност да поднесу захтев за азил у Македонији, кроз коју су прошли непосредно пре доласка у Србију. Мишљења су да је разматрање азилног захтева у домену јурисдикције Републике Србије, те цитиране Уредбе Владе о сигурним трећим земљама, не може бити разлог за доношење мериторног решења у конкретном случају о чему дају детаљне разлоге у тужби. Сматрају да су доношењем оспореног решења погрешно примењене одредбе материјалног права, чл. 2. и 33. Закона о азилу, као и да је дошло до грубог кршења основних људских права из чл. 17. и 57. Устава Републике Србије и Европске конвенције о људским правима и слободама (члан 1. - обавеза поштовања

људских права, члан 2. - право на живот, члан 3. - забрана мучења, члан 5. - право на слободу и сигурност и члан 6. - право на правично суђење). Предлажу да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да донесе одлуку да се тужиоцима одобри азил у обиму избегличке заштите у Републици Србији.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Управни суд је у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио као неосновану, жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Одредбом чл. 33. ст. 1. тач. 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", број 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил, одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су тужиоци поднели захтев за азил у Републици Србији – Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Одељењу за странце, Одсеку за азил, тужилац М.А.С дана године, а тужиља Б.С.Ф, и малолетна деца Е.С.М и Р.С.М, дана године,

